

จะคิดถึงเธอไปทำไม

เมื่อไม่มีทางสมอารมณ์ได้

นึกนึกแล้วปวดแปลบแทบขาดใจ

อยากร้องไห้ให้เศร้าโศกเบาบาง

ยามหอยเหงาเช่นนี้อายก็มีเพื่อน

แต่ห้วงเลื่อนลอยไกลไปทุกอย่าง

คนเคยคิดว่าห้วงโยคล้ายเงาแสง

นับวันเขายังห่างทางสัมพันธ์

ไอ้ สายใจไมตรีที่เรามอบ

ถูกเขาคอบแทนด้วยความเศร้าหวน

แอบสะอื้นด้วยวันทศที่กดดัน

เธอลืมฉัน... ลืมรัก... ลืมภักดี

๑๐

หากความคิดถึงเป็นเช่นคมมีด

คงร่อนกรีดใจจนแทบยับ

นี่ก็อยู่อย่างหมองครองซีว

หัวใจมีเพื่อคิดถึงใครหนึ่งคน

ประสาคนรักแล้วแน่วและแน

ยากจะแปรเปลี่ยนใจให้เป็นผล

จึงเป็นความอาภัพสำหรับตน

น้ำตาคอยไหลล้นจนรินชา

อยากมีเธออยู่ใกล้ใกล้ในยามนี้

ปลอบใจที่เหงาและพรันหวนผวา

สะอื้นอย่างไม่อายค่อสายตา

คิดถึงเธอล้นอุรา....ทุกนาที !

ก ม ค ติ ติ ง

วิระวาทณ์ วัฒนายน